

SOMS BETER AF IN BUITENLAND!

door INA EGGINK

„Ik heb een zeldzame ziekte en de artsen in Nederland kunnen niets meer voor mij doen. In Amerika is een dokter die me wel kan helpen. Dat kost vele honderdduizenden gulden en mijn verzekeringsmaatschappij wil niet betalen.”

Dergelijke noodkreeten komen regelmatig bij de redactie van deze krant binnen. Schrijvende verhalen van mensen die ten einde raad zijn. Sommigen zien het einde van hun leven naderen. Anderen komen op voor de gezondheid van hun kinderen.

Zoals bijvoorbeeld Hakan en Hanife Görmus. Hun tweeling Ardan en Emirhan werd eind vorig jaar veel te vroeg geboren in het Turkse Istanboel. Bij terugkomst in Nederland bleken de beide knaapjes slecht te zien. Eén van hen kon in het Nijmeegse Sint Rad-

boudziekenhuis geopereerd worden en zal wellicht nog iets kunnen zien. In een operatie bij broertje Emirhan zagen de Nederlandse artsen echter geen heil.

Een inzamelingsactie georganiseerd vanuit de moskee in Lelystad maakte het mogelijk dat vader en moeder Görmus afreisden naar Amerika. Inmiddels is Emirhan geopereerd en zijn artsen zijn tevreden over het resultaat.

Inzamelingsacties

Ook elders in Nederland lopen inzamelingsacties. Bijvoorbeeld voor Robin Prange uit Alphen aan den Rijn. Dit 8-jarige meisje vecht al vijf jaar tegen leukemie. Volgens haar ouders hebben de artsen in het Leids Universitair Medisch Centrum (LUMC) de behandeling gestaakt. Een arts in het Amerikaanse Minneapolis ziet echter nog wel mogelijkheden haar te helpen. Inmiddels is Robin al enkele maanden in Amerika en de kansen lijken inderdaad gekeerd.

Loopt de kwaliteit van zorg in Nederland zo achter dat dergelijke ingrepen alleen aan de overkant van de grote plas uitgevoerd kunnen worden?

„Absoluut niet”, zegt oogarts E. van Oosterhout uit het Catharina Ziekenhuis in Eind-

hoven resoluut. „De zorg in ons land is zonder meer goed. Helaas zijn er soms obstakels waardoor inderdaad een ingreep in Nederland niet goed kan worden uitgevoerd. Ook is er in het buitenland meer deskundigheid. Simpelweg omdat het land groter is en de aandoening zich daar dan ook vaker voordoet. De operatietechniek die Emirhan heeft ondergaan is in Nederland wel degelijk bekend. De resultaten zijn echter veelal bedroevend doordat het oog al te veel beschadigd is. Dat is in Amerika niet anders dan bij ons. Inmiddels weten we dat de beste resultaten worden bereikt als we zo vroeg mogelijk opereren.”

„Wellicht is het een idee om dergelijke operaties in het vervolg gecentraliseerd in één centrum in Nederland uit te voeren”, oppert Van Oosterhout. „Bij Emirhan zullen we nog moeten afwachten hoe het oog zich op de lange termijn herstelt. Wij hebben er overigens wel respect voor dat ouders tot het uiterste willen doorgaan met hun doodzieke kind.”

Een woordvoerder van het LUMC wil in verband met de privacy niet ingaan op de situatie van het zieke meisje Robin Prange. „In het algemeen kunnen we echter zeggen dat de reguliere zorg in Nederland op een zelfde niveau ligt als in Amerika. Soms zijn er elders experimenten voor nieuwe behandelingen. Soms zijn dat

Amerikanen helpen ook Alphens leukemiepatiëntje

■ Vader en moeder Görmus en hun in Amerika aan zijn ogen geopereerde baby Emirhan. „Waarom wilden Nederlandse artsen onze Emirhan niet opereren en moesten we daarvoor helemaal naar de Verenigde Staten?”

FOTO: RICHARD MOUV